

Hồi 17

Tình Lâu Hoạt Náo

Thông cần biết âm thanh xé gió kia do thứ binh khí ám tiễn nào tạo ra, Quân Bình không màng đến, mà vẫn thi triển tuyệt kỹ khinh thân Hư Hư Mê Tông Bộ, lướt đến dụng thân che cho Tục Vạn Hương.

Tục Vạn Hương ngây người, đứng bất động. Nàng đã kịp nhận ra đôi cánh chim đang cắt một đường vòng cung, chia thành hai hướng lướt tới mình. Làm gì Vạn Hương không biết đôi cánh chim sáng ngời kia chính là cặp phi điệp thiên can của Vi Thiên Cơ, nàng buộc miệng thốt:

- Hạ huynh...

Vạn Hương chưa kịp thốt hết ý của mình thì cặp phi điệp thiên can đã đến. Đôi phi điệp thiên can chẳng khác nào cặp lưỡi hái thần chết lia vào thân pháp Hạ Quân Bình. Vạn Hương bất động trong đầu chỉ một ý niệm:

- "Quân Bình sẽ chết."

Trong khi nàng nghĩ vậy thì Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ xuất hiện trong bộ pháp khinh thân của một cánh én. Nàng như bay trong không gian, với đôi ngọc thủ giang rộng, vẻ mặt của nàng vừa ngạc nhiên vừa khẩn trương. Vi Thiên Cơ không sao tưởng được Hạ Quân Bình lại dụng thân mình làm mộc đỡ cho Tục Vạn Hương. Nàng dụng phi điệp thiên can không nhằm tập kích Quân Bình nhưng sự thể hoàn toàn diễn ra khác hẳn với ý niệm của nàng.

Vi Thiên Cơ hét lên một tiếng thật lớn:

- Hạ công tử...

Cùng với tiếng hét đó, nàng dụng chỉ pháp cách không phóng tới nhằm thay đổi hướng bay của cặp phi điệp thiên can, nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Bộp... bộp...

Đôi phi điệp thiên can danh bất hư truyền của chủ nhân Phi Tiên Hồ vỗ thẳng vào vùng thượng đẳng của Hạ Quân Bình. Hai âm thanh khô khốc phát ra, Quân Bình ngã ngửa về sau, nếu không có Tục Vạn Hương thì đã va lưng xuống đất. Vạn Hương xốc lấy chàng trong khi đôi phi điệp thiên can đã cắt một đường vòng trở lại tay Vi Thiên Cơ.

Vi Thiên Cơ vừa đón lấy đôi phi điệp thiên can vừa hạ thân xuống ngay trước mặt Quân Bình và Tục Vạn Hương. Nàng nhanh miệng hỏi:

- Hạ công tử... Có sao không?

Mặc dù hỏi như thế nhưng trong tâm ý Thiên Cơ thì động ý nghĩ Quân Bình đã chết rồi.

Tục Vạn Hương nhìn Thiên Cơ bằng ánh mắt ngập tràn sát khí. Nàng gằn giọng nói:

- Vi Thiên Cơ... Hạ huynh chết Vạn Hương sẽ quyết một trận sinh tử với ngươi.

Nàng vừa dứt lời thì Quân Bình thở hắt một tiếng, rồi gượng đứng lên. Chàng lắc đầu:

- Vạn Hương... Thiên Cơ... Đừng tạo thêm oán với nhau nữa.

Vạn Hương thấy Quân Bình không bị tổn hại, phẫn chấn nói:

- Hạ huynh...

Vi Thiên Cơ thì ngạc nhiên nhìn sững chàng:

- Hạ công tử... Công tử không bị gì à?

Thốt xong câu đó, Thiên Cơ thở hắt ra một tiếng.

Tục Vạn Hương lườm nàng.

Thiên Cơ nhìn Quân Bình từ đầu đến chân. Nàng quan sát Quân Bình. Vì tò mò thì đúng hơn. Bởi chàng đã hứng một lúc hai chiếc phi diễn thiên can, mà không thể nào không bị thương nếu như không chết, nhưng lạ lùng Quân Bình vẫn bình an vô sự, ngoại trừ sắc diện có vẻ mệt mỏi mà thôi.

Thiên Cơ lặp lại câu nói của mình:

- Hạ công tử không sao chứ?

Quân Bình khẽ gật đầu, từ tốn nói:

- Nếu Vi cô nương không nhẹ tay thì lồng ngực của tại hạ đã bị cặp phi diễn thiên can đánh nát vụn rồi.

Thiên Cơ sa sầm mặt.

Quân Bình nhìn lại Vạn Hương:

- Tục muội muội. Muội có thể về được rồi.

Vạn Hương lưỡng lự. Nàng liếc trộm Vi Thiên Cơ rồi nói với Quân Bình:

- Huynh không bị tổn thương chứ?

- Huynh chỉ bị nặng ngực tí chút thôi. Tục muội đừng lo.

- Vậy thì muội yên tâm.

Một lần nữa Vạn Hương liếc Vi Thiên Cơ bằng ánh mắt hằn học rồi nhìn lại Quân Bình:

- Hạ huynh bảo trọng!

Quân Bình khẽ gật đầu.

Vạn Hương nhìn qua Vi Thiên Cơ, ôn nhu nói:

- Võ công của Vi Thiên Cơ quá lợi hại, nhưng một ngày nào đó Tục Vạn Hương sẽ thỉnh giáo phân tài.

Nàng ôm quyền xá Thiên Cơ:

- Hẹn tái kiến!

Vạn Hương nhìn lại Quân Bình một lần nữa rồi trở bộ thi triển khinh thuật băng trở vào Lạc Hồn Cốc. Khi Vạn Hương đi khuất rồi, Quân Bình mới rùng mình, nắc một tiếng, miệng ới một bụm máu. Thiên Cơ hốt hoảng:

- Hạ công tử...

Chùi bệt máu dính trên miệng Quân Bình nhìn nàng:

- Vi cô nương... Tại hạ không sao đâu.

- Thiên Cơ đưa công tử đến đại phu.

Quân Bình gật đầu.

Hai người qua cầu kiều bắc ngang con suối để rời khỏi Lạc Hồn Cốc. Thiên Cơ vừa đi vừa nhìn Quân Bình. Mỗi lần chàng thở dốc, Thiên Cơ lại dừng bước hỏi:

- Hạ huynh thấy trong người thế nào?

- Tại hạ chỉ cảm thấy mệt và nặng ngực thôi.

Quan sát dung diện chàng, Thiên Cơ nói:

- Từ lúc rời Phi Tiên Hồ, một khi cặp phi diễn thiên can của Thiên Cơ đánh trúng ai, người đó không thể thoát khỏi cảnh tử vong, nhưng huynh lại là một ngoại lệ, điều này lạ lùng lắm!

- Tại hạ cũng không biết. Khi hứng cặp phi diễn thiên can, tại hạ tưởng như hai quả búa khổng lồ nện vào vùng thượng đảng của mình, chẳng còn nhận biết gì cả, đến khi nội thể có sự bứt rứt mới biết mình vẫn còn sống.

Thiên Cơ dừng bước trước một ngôi miếu thần hoàng. Nàng nói:

- Hạ công tử... Hãy tạm vào trong cổ miếu này nghỉ ngơi một chút. Thiên Cơ sẽ dụng chân nguyên âm bồi sức thêm cho huynh.

Quân Bình lưỡng lự.

Thiên Cơ hối thúc chàng:

- Huynh đừng ngại. Nếu Thiên Cơ không vô ý xuất thủ thì huynh đâu đến nỗi bị nội thương như thế này. Hãy để cho Thiên Cơ chuộc lại lỗi của mình chứ.

- Quân Bình chỉ sợ làm tổn hao nguyên khí của cô nương.

Nàng khẳng khái đáp lời chàng:

- Tổn hao một chút nguyên nguyên thần khí, Thiên Cơ có thể phục hồi trong phút chốc, nhưng...

Quân Bình mỉm cười:

Quân Bình hiểu ý của Thiên Cơ.

Hai người bước vào cổ miếu. Thiên Cơ để Quân Bình ngồi kiết đà ngay trong gian chính diện. Nàng ngồi xuống sau lưng chàng, vận hoá công phu, rồi từ từ áp tay vào hai đại huyệt Vĩ Lư và Thiên Linh Cái để nguyên nguyên qua nội thể của chàng.

Thiên Cơ ôn nhu nói:

- Hạ huynh cứ thư giãn.

Quân Bình khẽ gật đầu.

Ngọc thủ của Thiên Cơ từ từ áp tới vùng đại huyệt Thiên Linh Cái và Vĩ Lư của Quân Bình để trút nguyên khí qua chàng. Nàng vừa trút nguyên khí tu vi bản thân thì nhíu mày, mặt hoa danh hẩn lại. Nàng cảm nhận ở nội thể của Quân Bình có một luồng nội khí khổng lồ kháng lại.

Thiên Cơ buột miệng thốt:

- Lạ thật...

Thiên Cơ vừa nói vừa thu hồi đôi ngọc thủ.

Quân Bình nhìn lại nàng:

- Vi cô nương, cái gì lạ?

Thiên Cơ nhìn sững Quân Bình, ngập ngừng hỏi:

- Hạ huynh chưa từng luyện nội công ư?

Chàng khẳng khái gật đầu đáp lời nàng:

- Quả thật tại hạ chưa từng luyện nội công.

- Thật là lạ.

- Cô nương phát hiện điều gì?

- Trong nội thể của huynh có một luồng khí vô cùng cao thâm. Khi Thiên Cơ truyền nội lực nguyên nguyên qua huynh, thì bị luồng nội lực sung mãn kia cản lại, không sao có thể truyền qua được.

Quân Bình thờ ơ nói:

- Nếu không truyền được nội lực thì thôi vậy.

Thiên Cơ buông một tiếng thở dài.

Quân Bình như nghiệm ra điều gì nhìn nàng, nói:

- Quân Bình hiểu rồi. Trong nội thể của Quân Bình giờ đây có Tiên Thiên Khí Công của thần tăng Đại Minh hộ thể. Chính nhờ Tiên Thiên Khí Công mà Quân Bình mới không mất mạng dưới đôi phi kiếm thiên can của Vi cô nương.

Nghe câu nói vô tình của Quân Bình, mặt hoa Thiên Cơ ửng đỏ vì thẹn.

Nàng lí nhí nói:

- Thiên Cơ không có ý đả thương Hạ huynh.
- Quân Bình nói vậy chứ không có ý trách Vi cô nương.

Thiên Cơ nhìn Quân Bình:

- Thiên Cơ mạn phép hỏi huynh. Sao huynh lại liều thân cứu ả ma nữ kia, phải chăng huynh và ả...

Quân Bình tròn mắt nhìn nàng:

- Thiên Cơ đừng nghĩ xấu.

Quân Bình thuật lại mọi việc xảy ra trong Lạc Hồn Cốc cho Vi Thiên Cơ nghe.

Thiên Cơ nghe xong, cau mày suy nghĩ rồi nói:

- Hạ huynh có khi nào nghĩ đó là một thủ đoạn gian trá của Thất Tuyệt Ma Nữ không?

Quân Bình lắc đầu:

- Không đâu. Nếu Tục Vạn Hương có ý hại Quân Bình thì đã không cứu Quân Bình ra khỏi thạch lao.

- Câu chuyện của huynh âu cũng là một ngoại lệ từ trước đến nay chưa từng xảy ra với Thất Tuyệt Ma Nữ. Ba năm nay, từ khi Thất Tuyệt Ma Nữ có mặt trên giang hồ, thì danh tiếng hắc đạo của họ ai cũng biết.

- Họ có tâm sự nên mới hành động như vậy.

Thiên Cơ lườm Quân Bình :

- Huynh tin vào Thất Tuyệt Ma Nữ?

- Dù sao nếu không có Tục Vạn Hương thì Quân Bình đã biến thành một quái nhân gớm ghiếc chẳng khác gì Độc Chủ Hành.

- Tục Vạn Hương cứu huynh nhưng ả cũng là một trong Thất Tuyệt Ma Nữ. Dù cho Tục Vạn Hương có tốt với Hạ huynh thế nào thì Thiên Cơ vẫn không tin họ là người tốt, mà lại nghĩ khác.

- Thiên Cơ nghĩ thế nào?

- Đó chẳng qua chỉ là một mưu kế gian trá của Thất Tuyệt Ma Nữ mà thôi.

- Họ chẳng có mưu kế gian trá gì với Quân Bình cả.

Nàng cau mày nhìn Quân Bình, lạnh nhạt nói:

- Nếu biết Hạ huynh nghĩ như thế thì Thiên Cơ không tìm đến Lạc Hồn Cốc làm gì. Thiên Cơ tìm đến Lạc Hồn Cốc chỉ gây họa cho huynh mà thôi.

Nàng đứng lên nhìn ra cửa cổ miếu.

Quân Bình lắc đầu:

- Quân Bình hiểu thiện ý của Thiên Cơ.

- Đa tạ huynh đã hiểu Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Nàng buông một tiếng thở dài, nói tiếp:

- Nhưng sao Thiên Cơ vẫn áy náy vì hành động của mình. Nếu như Thiên Cơ dừng xuất hiện ở Lạc Hồn Cốc thì đã không làm cho Hạ huynh khó xử.

Nàng nhìn lại Quân Bình, giả lả cười mỉm:

- Thiên Cơ sao có thể bì được với Thất Tuyệt Ma Nữ chứ. Xem ra quả bói của huynh xét Thiên Cơ thuộc hàng ngũ tú sai rồi đó.

Quân Bình nhìn nàng, ngập ngừng nói:

- Hình như Quân Bình đã làm gì khiến Thiên Cơ phật lòng?

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng khẽ nhướn lên. Thiên Cơ nhún vai, giả lả nói:

- Không không... Hạ công tử đâu có làm gì để Thiên Cơ này phật ý chứ. Có trách là trách Thiên Cơ đây thôi.

Nàng buông một tiếng thở dài:

- Thiên Cơ đúng là kẻ hồ đồ, phá bĩnh Hạ huynh.

Quân Bình lắc đầu:

- Quân Bình không hiểu ý của Thiên Cơ.

Nàng nhướn mày:

- Sao... Huynh không hiểu à? Thiên Cơ nói mình hồ đồ, phá bĩnh chỉ vì không nhận ra tình cảm thâm thiết giữa huynh và Tục Vạn Hương.

Nàng ôm quyền xá chàng:

- Thiên Cơ áy náy lắm, mong Hạ huynh miễn thứ!

- Thiên Cơ... Nàng nói gì vậy?

- Thiên Cơ nói sai ư? Nếu như huynh không nặng tình với Vạn Hương thì sao lại đem mạng sống của ra che chở cho nàng? Nếu Vạn Hương không nặng tình với huynh sao lại dám tự ý thả huynh?

Nàng mỉm cười:

- Xem ra tình cảm giữa huynh và Vạn Hương quả là sâu đậm. Thiên Cơ chúc mừng Hạ huynh!

Nàng quay mặt nhìn ra bên ngoài cổ miếu:

- Khi nào gặp được đại phu, Thiên Cơ sẽ ra đi để không làm phiền đến Hạ huynh nữa. Nếu huynh có gặp Tục Vạn Hương cô nương thì cho Thiên Cơ gửi lời tạ tội với nàng.

- Thiên Cơ hiểu lắm Quân Bình rồi.

Nàng nhìn lại chàng:

- Cứ cho là như vậy.

Nàng bước đến cửa cổ miếu, rồi quay lại Quân Bình:

- Hạ huynh... Chúng ta đi tiếp chứ?

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình khẽ gật đầu.

Thiên Cơ lơ đãng nói:

- Huynh và Tục Vạn Hương mới xứng là một đôi uyên ương xứng đôi xứng tình.

Mặt Quân Bình sa sầm. Chàng gắt gỏng nói:

- Thiên Cơ cô nương đã hiểu lắm tại hạ rồi. Giữa Quân Bình và Tục Vạn Hương đã kết tình huynh muội.

Thiên Cơ quay ngoắt lại nhìn chàng:

- Thế càng hay.

Nàng lạnh nhạt nói:

- Công tử... Chúng ta đi.

Hai người vừa toan rời ngôi cổ miếu thì Vi Thiên Cơ thoát mau mảy lộ vẻ khẩn trương. Nàng quay sang hối hả nói với Quân Bình:

- Hạ công tử... Chúng ta chưa đi được đâu.

Quân Bình còn chưa hiểu ý của nàng Thiên Cơ đã nắm tay chàng quay vào cổ miếu.

Quân Bình ngỡ ngẩn trước mỗi hành động của Vi Thiên Cơ. Chàng toan mở miệng hỏi thì tiếng vó ngựa rộn lên rầm rập. Quân Bình nghe tiếng vó ngựa hối hả, chợt nghĩ thầm:

- "Họ là ai? Sao Thiên Cơ khẩn trương như vậy?"

Thiên Cơ đóng cửa, quay vào đứng đối mặt với Quân Bình:

- Có một chuyện Thiên Cơ chưa nói với Hạ công tử.

- Thiên Cơ muốn nói chuyện gì?

- Chân dung của Hạ huynh đã được Dị Thần Giáo dán cáo thị khắp nơi. Dị Thần Giáo chỉ muốn dẫn độ Hạ huynh về đại tổng đàn Dị Thần Giáo.

Quân Bình ngơ ngác trước cái nhìn của Vi Thiên Cơ. Chàng nhú mày nói:

- Quân Bình và Dị Thần Giáo không thù không oán, không từng biết nhau, sao Dị Thần Giáo chủ lại dán cáo thị và chân dung truy nã tại hạ chứ?

Nàng nhặt nhéo đáp lời chàng:

- Dị Thần Giáo chủ không hành sự vô cớ đâu.

--- 000 ---